

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Olgy Stránské a soudců JUDr. Milana Podhrázkého a Mgr. Tomáše Kocourka v právní věci žalobce **O. R.**, státní občan Ukrajiny, pobytem x., zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 1417/25, 110 00 Praha 1, proti žalované **Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců** se sídlem 140 21 Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3, proti rozhodnutí žalované ze dne 12. 1. 2015, č.j. MV-11163-5/SO-2014, o povolení k trvalému pobytu,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce podal žalobu proti výše označenému rozhodnutí žalované, kterou se domáhal zrušení jejího rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu I. stupně a přiznání práva na náhradu nákladů řízení. Žalovaná napadeným rozhodnutím zamítla jeho odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky, ze dne 19. 12. 2013, jímž byla zamítnuta jeho žádost o povolení k trvalému pobytu a toto rozhodnutí potvrdila.

V žalobě žalobce uvedl, že jeho žádost o povolení k trvalému pobytu byla správním orgánem I. stupně zamítnuta podle § 75 odst. 2 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů, ve znění účinném ke dni podání žádosti (dále jen zákon o pobytu cizinců), neboť přestal splňovat podmínku trestní záchovalosti, když jeho výpis z evidence Rejstříku trestů obsahoval záznam.

Namítl, že tato skutečnost sama o sobě nezakládá postup podle § 75 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců, neboť z něj jasně vyplývá, že bylo vůlí zákonodárce podmínit postup podle tohoto ustanovení splněním podmínky, že rozhodnutí bude přiměřené ve vztahu k zásahu do soukromého a rodinného života účastníka řízení. Napadené rozhodnutí v rozporu se zákonem neodstraňuje nezákonnosti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, které je jednak nepřiměřené a dále neobsahuje relevantní úvahu k přiměřenosti rozhodnutí. Napadené rozhodnutí však k této problematice uvádí jenom dvě věty, a to že jeho synové nemají v České republice pobyt, ani zde nežijí, a proto je do úvahy o zásahu do rodinného života nelze zahrnout, a že na území České republiky se nacházejí manželka a matka žalobce, které obě disponují nejvyšším pobytovým statutem, povolením k trvalému pobytu. Z odůvodnění rozhodnutí je jasné patrné, že správní orgán nezjistil vazby žalobce, nezjistil skutečnosti k jeho soukromému a rodinnému životu, tedy nemohl tyto vazby relevantně posoudit. Pokud správní orgán uvádí, že nepřiznání oprávnění k trvalému pobytu nemá vliv na jeho status, pak se jedná o úvahu zcela nedostatečnou a nepřezkoumatelnou, a především nesmyslnou, neboť co jiného by mělo mít do jeho života fatální dopad, než zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu. Splnění podmínky trestní zachovalosti je vyžadováno jak u trvalého tak i u dlouhodobého pobytu. Nad to všechna „pobyťová“ řízení vede totožný správní orgán. Dojde-li tedy v rámci řízení o žádosti o povolení k trvalému pobytu k závěru, že nesplnění podmínky trestní zachovalosti je důvodem pro zamítnutí žádosti a zároveň jeho soukromé a rodinné vazby nejsou relevantní, je více než jasné, že následně nemůže dojít k jinému závěru ani u řízení, které se týká prodlužování dlouhodobého pobytu. Tedy je jasné, že zamítnutí žádosti o trvalý pobyt musí nutně znamenat i budoucí ztrátu oprávnění k dlouhodobému pobytu a tím i jeho nucené vycestování.

Má-li tedy správní orgán posuzovat hodnotu jeho rodinného života a z ní vyvozovat přiměřenost zásahu rozhodnutí, je evidentní, že podmínkou této aktivity je zjištění skutečného stavu věci, nikoliv jen zjištění výčtu příbuzných, kterého se může dobrat např. tím, že účastníka řízení k této problematice vyslechne. Žádný podobný krok však správní orgán neučinil.

Žalobce proto konstatoval, že správní orgán porušil § 3, § 68 odst. 3 správního řádu a § 75 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Navrhl zrušení obou rozhodnutí správních orgánů.

Žalovaná v písemném vyjádření k žalobě uvedla, že se ztotožňuje se skutkovými zjištěními i právní kvalifikací rozhodnutí správních orgánů obou stupňů. Uvedla, že ve smyslu § 2 odst. 4 správního řádu má být přijaté řešení v souladu s veřejným zájmem. Orgány Ministerstva vnitra jsou mimo jiné povolány hájit veřejný zájem na splnění podmínky trestní zachovalosti.

Žalovaná odmítá námitky žalobce jako nedůvodné, je přesvědčena, že v řízení byl naplněn důvod pro zamítnutí žádosti žalobce podle § 75 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců a tento závěr je v odůvodnění rozhodnutí žalované přezkoumatelným způsobem odůvodněn. Žaloba nepřináší žádnou novou relevantní argumentaci, která by správnost rozhodnutí žalované zpochybňovala. Z toho důvodu žalovaná navrhla zamítnutí žaloby s tím, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

U jednání soudu žalobce uvedl, že namítá především nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, zejména v souvislosti se zásahem rozhodnutí o zamítnutí jeho žádosti do jeho soukromého a rodinného života. Odůvodnění rozhodnutí považuje z hlediska § 174 zákona o pobytu cizinců za nedostatečné. Předložil soudu rozhodnutí Odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ze dne 27. 3. 2014, který byla zamítnuta jeho žádost o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu pro nesplnění podmínky trestní zachovalosti. Namítl, že je vyloučeno, aby cizinec, který se dopustil trestné činnosti, automaticky povolení k pobytu nedostal. Proti předloženému rozhodnutí podal odvolání, rozhodnuto o něm dosud nebylo. Argumentace správních orgánů týkající se zásahu do jeho soukromého života, jsou liché. Navrhl zrušení rozhodnutí žalované a přiznání práva na náhradu nákladů řízení.

Žalovaný se k jednání soudu omluvil.

Ze správního spisu soud zjistil, že Odbor azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ČR rozhodnutím ze dne 19. 12. 2013, č.j. OAM-6233-45/TP-2012, o žádosti žalobce o povolení k trvalému pobytu, kterou podal 17. 4. 2012 rozhodl tak, že se žádost zamítá podle § 75 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Rozhodnutí odůvodnil tím, že jeho původní rozhodnutí o žádosti žalobce odvolací orgán zrušil a ve svém rozhodnutí uvedl, že v průběhu odvolacího řízení nastaly nové skutečnosti, a to zahlázení odsouzení žadatele a uzavření sňatku. Vzhledem k tomu, že usnesení o zahlázení odsouzení bylo vydáno 15. 3. 2013 a sňatek byl uzavřen 22. 2. 2013, jedná se o skutečnosti, které odvolatel nemohl uplatnit dříve.

V rámci nového správního řízení byl dne 5. 11. 2013 správnímu orgánu I. stupně doručen výpis z rejstříku trestů ČR žadatele, jehož obsahem je rozhodnutí Obvodního soudu Praha 1 ze dne 17. 1. 2013 vedené pod sp. zn. 44 T 13/2011, ze kterého vyplývá, že žadatel byl odsouzen podle § 176 odst. 1 a § 250 odst. 1,3 trestního zákona, že jednak ke škodě cizího majetku sebe obohatil tím, že uvedl někoho v omyl a způsobil takovým činem značnou škodu a jednak užil padělanou veřejnou listinu jako pravou, čímž spáchal jednak pokračující trestný čin podvodu a jednak pokračující trestný čin padělání a pozměňování veřejné listiny, a byl mu uložen úhrnný trest odnětí svobody v trvání tří roků. Podle § 60a odst. 1,2 trestního zákona byl výkon trestu podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání tří roků a zároveň byl nad obžalovaným stanoven dohled pracovníka PMS ČR. Rozhodnutí nabylo právní moci 19. 6. 2013.

Správní orgán tedy dospěl k závěru, že žadatel nesplňuje podmínku trestní zachovalosti podle § 174 zákona o pobytu cizinců, neboť byl odsouzen za spáchání trestného činu.

Správní orgán I. stupně dále uvedl, že v řízení rovněž posuzoval, zda vydané rozhodnutí o zamítnutí žádosti o udělení povolení k přechodnému pobytu nebude znamenat nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života žadatele a zjistil, že žádné takové skutečnosti nebyly prokázány a sám žadatel po celou dobu řízení nic takového netvrdil. Z cizineckého informačního systému zjistil, že žadatel na území ČR pobýval na základě uděleného překlenovacího pobytového štítku s platností od 7. 9. 2013 do 6. 10. 2013. Dále zjistil, že synové žadatele R. D. nar. x a R. M., nar. x, nemají na území ČR jakkoliv zákonem upravený pobyt. V průběhu řízení žadatel uzavřel sňatek s paní D. S., státní příslušnost Ukrajina, která

pobývá na území České republiky na základě povolení k trvalému pobytu za účelem „ostatní“ s platností do 4. 12. 2012. Na území ČR pobývá matka žadatele Z. K., st. příslušnost Ukrajina, na základě povolení k trvalému pobytu za účelem „sloučení s občanem ČR“ s platností od 19. 8. 1997. Správní orgán konstatoval, že žadatel si již v době uzavření sňatku byl vědom, že spáchal opětovně trestný čin, za který byl 17. 1. 2013 odsouzen. Případný zásah do jeho rodinných vazeb byl zapříčiněn jeho protiprávním jednáním, které bylo důvodem pro vydání rozhodnutí o zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu. S ohledem na uvedené má správní orgán za to, že zamítavé rozhodnutí nemá vliv na žadatelův dosavadní pobytový statut a neznamena tak žádný zásah do jeho rodinného nebo soukromého života.

Dne 3.12.2013 zaslal žadatel ke své žádosti Rozhodnutí Úřadu práce ze dne 16. 10. 2013, ze kterého vyplývá, že pracovní povolení mu bylo prodlouženo od 9. 12. 2013 do 8. 12. 2014. K tomu však správní orgán I. stupně uvedl, že zaslané rozhodnutí nemá vliv na jeho rozhodnutí.

Správní orgán závěrem konstatoval, že po zhodnocení uvedených skutečností dospěl k závěru, že osobní chování žadatele představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení zájmu společnosti, především zájmu veřejného pořádku. Konkrétní obsah pojmu veřejný pořádek při aplikaci zákona o pobytu cizinců na území ČR vychází z potřeby chránit veřejný zájem na úseku vstupu a pobytu cizinců na území ČR a vztahuje se tedy na překračování státních hranic, dodržování podmínek pobytu a zahrnuje též obranu před obcházením a zneužíváním práv v oblasti pobytu cizinců.

Žalovaná k odvolání žalobce proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně rozhodla tak, že odvolání zamítla a rozhodnutí potvrdila. Rozhodnutí odůvodnila žalovaná tím, že tvrzení uvedená v odvolání neshledala důvodnými. Dospěla k závěru, že správní orgán I. stupně postupoval zcela v souladu s § 2, § 3, § 4 a § 68 odst. 3 správního řádu a zákonem o pobytu cizinců.

K námitce žalobce, že jeho žádost byla zamítnuta, neboť nedoložil doklad o cestovním zdravotním pojištění, konstatovala, že žalobce k podané žádosti nemá povinnost tento doklad dokládat a zároveň k tomu nebyl ani vyzván. Správní orgán I. stupně správně dospěl k závěru, že žalobce nesplňuje podmínku trestní zachovalosti ve smyslu § 174 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Žádost cizince o povolení k trvalému pobytu lze zamítnout pouze tehdy, pokud jsou kumulativně splněny dvě podmínky: Za prvé, cizinec nesplňuje podmínku trestní zachovalosti, za druhé, zamítnutí žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu cizince musí být přiměřené z hlediska zásahu do jeho soukromého a rodinného života. Pokud jedna z těchto podmínek není splněna, nelze žádost o vydání povolení k trvalému pobytu cizince zamítnout.

Pokud jde o první podmínku, z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně vyplývá, že zamítnutí žádosti žalobce bylo postaveno na skutečnosti, že má záznam v rejstříku trestů na základě rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 17. 1. 2013, sp. zn. 44 T 13/2011, který nabyl právní moci 19. 6. 2013. Tímto rozsudkem byl žalobce uznán vinným spácháním pokračujícího trestného činu podle § 250 odst. 1,3 písm. b) a § 176 odst. 1 trestního zákona. Žalobce tedy nesplňoval podmínku trestní zachovalosti ve smyslu § 174 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Žalovaná z úřední povinnosti zjistila, že ke dni vydání jejího

rozhodnutí nebyl záznam v Rejstříku trestů zahlazen. Nenastala tak změna, která by měla vliv na první z uvedených podmínek, tedy neodpadl jeden z důvodů pro zamítnutí žádosti podle § 75 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Pokud jde o druhou podmínku, žalovaná konstatovala, že správní orgán I. stupně správně posoudil podle § 75 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, zda rozhodnutí o zamítnutí žádosti nebude představovat nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života žalobce. Žalovaná se s jeho závěrem, že zamítavé rozhodnutí nebude představovat nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života, ztotožnila. Žalovaná v této souvislosti odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28.11.2008, sp. zn. 5 Azs 46/2008 a dodala, že žalobci zákaz pobytu na území udělen nebyl a není tak povinen opustit území. V současné době pobývá na území na základě fikce pobytu podle § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Navíc, trvalý pobyt není jediným možným pobytovým oprávněním, na základě kterého může žalobce pobývat na území. S ohledem na uvedené žalovaná shledala, že zamítnutí žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu není nepřiměřeným zásahem do osobního a rodinného života žalobce, neboť pro jeho neudělení jsou splněny obě zákonné podmínky. Námitky žalobce žalovaná neshledala důvodnými, neboť prostřednictvím stávajícího pobytového oprávnění, kterým žalobce disponuje, mu nic nebrání v tom, aby nadále realizoval svůj soukromý a rodinný život na území způsobem, jež uvedl ve svém odvolání.

Krajský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán dle ustanovení § 75 odst. 2, věta první, zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl přitom k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle ustanovení § 75 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců „Ministerstvo žádost o vydání povolení k trvalému pobytu dále zamítne, jestliže cizinec nesplňuje podmínku trestní zachovalosti (§ 174), za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života žalobce.

Podle ustanovení § 174 odst. 1 zákona o pobytu cizinců „Za trestně zachovalého se pro účely tohoto zákona považuje cizinec, který nemá a) ve výpisu z evidence Rejstříku trestů záznam, že byl pravomocně odsouzen za spáchání trestného činu, b) v dokladu cizího státu obdobném výpisu z evidence Rejstříku trestů záznam, že byl odsouzen za jednání, které naplňuje znaky trestného činu.“

Zákon o pobytu cizinců tedy stanoví dvě podmínky, při jejichž splnění je Ministerstvo vnitra povinno zamítnout žádost cizince o povolení k trvalému pobytu na území ČR, přičemž obě podmínky musí být splněny současně.

Žalobce v žalobě namítal, že napadené rozhodnutí neodstraňuje nezákonnost rozhodnutí správního orgánu I. stupně, kterou spatřuje v tom, že rozhodnutí je jednak nepřiměřené a jednak neobsahuje relevantní úvahu k přiměřenosti rozhodnutí. Napadené rozhodnutí podle jeho názoru k předmětné problematice uvádí jen dvě věty, a to že jeho synové nemají v České republice trvalý pobyt, ani zde nežijí a že se na území ČR nacházejí manželka a matka žalobce, které mají povolení k trvalému pobytu. Žalobce namítl, že správní

orgán nezjistil žádné skutečnosti k jeho soukromému nebo rodinnému životu a tudíž nemohl tyto vazby relevantně posoudit, za zjištění skutečného stavu věci nepovažuje pouhé zjištění počtu příbuzných.

Tato námitka žalobce není důvodná. Správní orgány obou stupňů se v odůvodnění svých rozhodnutí zabývaly dopadem rozhodnutí o zamítnutí žádosti o trvalý pobyt do soukromého a rodinného života žalobce. Správní orgán v první řadě konstatoval, že sám žalobce k dopadu zamítavého rozhodnutí do svého soukromého a rodinného života nic nesdělil. Uvedl, že již v době uzavření sňatku s občankou Ukrajiny, ke kterému došlo v průběhu řízení o jeho žádosti, si musel být vědom toho, že opětovně spáchal trestný čin, za který byl odsouzen a tedy že případný zásah do jeho rodinných vazeb byl způsoben jeho protiprávním jednáním. S ohledem na tuto skutečnost pak správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že zamítavé rozhodnutí nemá vliv na žadatelův dosavadní pobytový statut a neznamená žádný zásah do rodinného nebo soukromého života žalobce. Žalovaný jako odvolací orgán pak ke splnění této podmínky odkázal na rozsudek NSS ze dne 28. 11. 2008, sp.zn. 5 Azs 46/2008, podle kterého *„zásahem do soukromého a rodinného života, který si cizinec na území ČR vytvořil, by v souvislosti s čl. 8 Úmluvy mohl být zpravidla pouze dlouhodobý zákaz pobytu, který by právě svou délkou mohl dosáhnout intenzity nepřiměřeného zásahu ve smyslu judikatury Evropského soudu pro lidská práva. Výjimkou by pak mohl být pouze případ, kdy by nepřiměřeným zásahem do rodinné či osobní vazby byla již pouhá nutnost vycestování.“* Žalovaný se proto se závěrem správního orgánu I. stupně ztotožnil.

Také soud v odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů nespatřuje porušení § 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, jak žalobce dále namítal. Vycházel při posouzení věci ze skutkového a právního stavu ke dni rozhodnutí žalovaného, to je ke dni 12. 1. 2015. V tomto okamžiku sice již bylo vydáno rozhodnutí žalované, které předložil právní zástupce žalobce, kterým nebyla prodloužena doba platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, ovšem žalobci v důsledku zamítavého rozhodnutí nevznikla povinnost vycestovat z území České republiky, v současné době pobývá na území na základě fikce pobytu podle § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců a má právo pobývat na území ČR až do právní moci rozhodnutí, kterým mu doba platnosti povolení k pobytu nebyla prodloužena. Žalovaný proto správně uzavřel, že prostřednictvím stávajícího oprávnění, kterým žalobce na území disponuje, mu nic nebrání v tom, aby nadále realizoval svůj soukromý a rodinný život na území způsobem, který vedl dosud. Soud proto shledal, že druhá podmínka § 75 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců v případě žalobce splněna, a protože o splnění první podmínky tohoto ustanovení není pochyb, považuje rozhodnutí za zákonné, odůvodnění rozhodnutí správních orgánů za dostatečná, a proto žalobu žalobce podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, zamítl.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť neměl ve věci úspěch, žalovanému náklady řízení nevznikly.

P o u ě n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 3. května 2016

Olga S t r á n s k á, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Vlasáková